

mindre er det hidtil gaaet saaledes, at naar undtages Tiden om Efteraaret, naar der fiskes Blankaal, have alle Fiskere, ogsaa de, der ikke eje Aalestader, kunnet fiske paa disse Steder med Torskeruser, Flyndergarn o. s. v., uden at der er gjort dem noget. Nu er der imidlertid sket det, at en Forening af disse Aalestadeejere i indeværende Efteraar har udstedt Bekendtgørelse i Landets Blade om, at ethvert Fiskeri i deres Fiskestader er forbudt, og at de, der fiske der, ville blive dragne til Ansvar derfor. Da der nu ikke i de Skøder, de have, staar nogen Bestemmelse om, hvor langt ud disse Aalestader række, vil det ganske sikkert blive gjort gældende, at de række ud til Midten af Øresund, og kan dette staa ved Magt, ere alle de øvrige Fiskere, maaske 500 i alt, omtrent afskaarne fra at kunne fiske i Sundet. Der er jo neppe noget at sige til, at de, der have købt disse Stader, hævde deres Ejendomsret til dem. De have nemlig en faktisk Ejendomsret, som de have købt og betalt. Men jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister, til hvem der er indsendt et Andragende om dette Spørgsmaal, om at tage under Overvejelse, hvorvidt der ikke fra Statens Side paa en eller anden Maade kunde gøres noget for at faa dette Forhold forandret. Det vil neppe lykkes ved Forhandlinger mellem Parterne indbyrdes — det er forsøgt —, men det var dog muligt, at der fra Regeringens Side kunde gøres noget for at faa dette Forhold forandret. Det vil sikkert føre til meget uheldige Forhold, hvis Forbudet opretholdes i al sin Strenghed, og det synes, som om det vil blive Tilfældet. En Fisker er for kort Tid siden bleven tiltalt for Tyveri, fordi han har fisket med Torskeruse i et af Fiskestaderne, og hans gamle Fader vil muligvis blive tiltalt for Hæleri, fordi han har hjulpet sin Søn med at røgte Rusen. Jeg skal derfor tillade mig at spørge, om der ikke fra Landbrugsministeriets Side kunde gøres noget for at faa disse uheldige Forhold forandrede. Hvis Forbudet opretholdes, som det gøres nu, vil det føre til, at en Mængde Mennesker ville blive afskaarne fra at drive deres Erhverv og være henviste til enten at søge bort fra Stedet, hvor mange af dem eje Smaaejendomme, og hvor de ere fødte og opvoksede, og hvorfra de naturligvis nødig ville bort, eller ogsaa, at en stor Del af dem ligefrem ville komme til at lide Nød. Alt dette er sket ved, at der i Skøderne paa disse Stader er kom-

met til at staa Ordet „Fiskestader“ i Stedet for det, der sikkert har været Meningen, og hvad for Resten enkelte af Aalestadeejerne selv indrømme har været Meningen, at det kun var Retten til at fiske Blankaal om Efteraaret, de have købt af Staten. Da det er Staten, der har foraarsaget dette uheldige Forhold, bør den gøre noget for at faa det forandret.

En lille Sag, der staar noget i Forbindelse hermed, maa jeg maaske gøre opmærksom paa og anmode den højtærede Landbrugsminister om at søge at faa forandret. Det er, at de danske Statsbaner ud for Helsingør Station ødelægge Bunden saaledes, at det for de Fiskere, der have lejet de derværende Fiskestader af Staten, i mange Tilfælde er umuligt at sætte Aaleruser ud. Statsbanerne kaste nemlig alle deres Slakker ud i Vandet der, og derved er Bunden bleven fyldt med skarpe Ting, saa at Redskaberne skæres itu, naar de sættes ud der. Det er et meget stort Tab ikke alene for de paagældende Fiskere, men ogsaa for Samfundet, idet en stor Mængde af den Aal, som med Lethed kunde fanges paa det paagældende Sted, nu gaar sin Vej. Jeg skal bede den højtærede Minister om at søge at udvirke hos Statsbanerne — der er gjort Forsøg paa det fra Fiskernes Side, uden at det har nyttet — at Slakkerne ikke mere kastes ud der og umuliggøre Aalefiskeriet.

Jeg skal dernæst gaa over til §§ 11 og 12. I § 11 findes en Del af disse indskrænkende Bestemmelser, der sikkert ville blive uheldige for Udviklingen af vort Fiskeri. Der staar for det første: „Fiskeri med Trawl er forbudt.“ Det forekommer mig overordentlig uheldigt, om vi her gaa til et almindeligt Forbud mod Trawl, i hvert Fald saa længe det ikke kan forbydes fremmede Landes Fiskere at ligge lige uden for Grænsen af vore Farvande og tage lige saa mange Fisk, de ville, med Trawl. Det forekommer mig meget haardt at gaa til at sige kort og godt: „Fiskeri med Trawl er forbudt.“ Jeg ser ganske vist, at man fra Kommissionens Side har taget noget Forbehold og givet nogle Bestemmelser om en Slags Trawl, som maa bruges paa visse Steder, f. Eks. paa Jyllands Vestkyst og i et Stykke af Østersøen, men disse Trawl eller Skovlvaad, som man kalder dem, ere saa smaa, at de ikke ville blive til nogen synderlig Nytte for Fiskeriet. Der er udtalt af Fiskere, at disse Vaad vilde de overhovedet ikke kunne bruge med nogen som helst Fordel.